

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. K. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2008, čj. OAM-171/LE-C06-L07-2008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č. j. 48 Az 46/2008 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2008, čj. OAM-171/LE-C06-L07-2008. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud rozhodnutí žalovaného výše označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že žalovaný učinil právní závěry na podkladě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci v důsledku zastaralých a nepřiléhavých informací. Hodnotící zpráva vypracovaná Evropskou komisí neměla být použita, neboť se jedná o diplomatický dokument poskytující z tohoto důvodu zkreslený (politický) náhled na situaci v Turecku. Taktéž úvahy ve vztahu k doplňkové ochraně nemají podklad v aktuálních informacích o zemi původu. Při posuzování následků nenastoupení vojenské služby ze strany žalobce vyšel žalovaný z téměř rok starých informací. Expertní zpráva, na kterou stěžovatel taktéž odkazuje, pak byla zpracována již v roce 2005. Pro řádné posouzení žádosti je nutné vycházet z podkladů, které budou postavení žalobce a případná nebezpečí hrozící mu v případě návratu do vlasti dokumentovat v odpovídajícím čase.

Rozsudek Krajského soudu v Praze napadl kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je toho názoru, že odpor krajského soudu k zahrnutí hodnotící

zprávy Evropské komise je nepodložený. Tato zpráva je podle stěžovatele podrobným a veskrze věrohodným zdrojem, popisujícím reálnou situaci v Turecku. Vzhledem k náročným požadavkům Evropské unie na dodržování lidských a občanských práv a se zřetelem k přísnému posuzování kandidátů na vstup do EU není dle názoru stěžovatele možno hovořit o „diplomatickém jazyku“ či obavě z vyvolání „diplomatického faux pas“, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatel je toho názoru, že shromáždil dostatečné množství podkladů a žádost žalobce posoudil objektivně. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 60/2003, dle kterého je rozsah dokazování v azylovém řízení určen obsahem žádosti žadatele. Užité informace byly nejaktuálnější a na případ nejpriléhavější. Dodal, že pokud jde o obavy z odůvodněného pronásledování, musí být hrozba takového pronásledování reálná (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 276/2004). Není zjevné, v čem krajský soud spatřuje vážnou újmu, která má žalobci hrozit v zemi původu; výkon vojenské služby takovou újmu být nemůže (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 321/2004), neboť tato povinnost vyplývá ze samotné podstaty státoobčanského svazku.

Stěžovatel uzavřel, že kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud hrubě pochybil při výkladu práva, což má zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud nerespektuje obecně uznávané informace o zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a autoritativně vyslovuje závěr o kvalifikovanosti žadatelových obav, čímž se dostává do rozporu s judikaturou a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu. Soud podle stěžovatele vyslovuje své závěry bez opory ve zjištěném skutečném stavu věci, aniž by tyto bylo možno podložit důkazním materiálem.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Důvodem, ve kterém spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti, se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 - 81, schváleno k publikaci ve Sbírce NSS, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. května 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu